

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/209/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4109200093
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:4109200093.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: N. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom U. XXX, U., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, Mierové námestie 1, Ilava, proti žalovanému: Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00678155, zastúpený: JUDr. Ján Havlát, advokát združenia advokátov: HAVLÁT & PARTNERS, so sídlom Rudnayovo námestie 1, Bratislava, o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 22. decembra 2017, č. k. 4C/37/2009-225, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie zamietol žalobu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 11, § 12, ods. 1 a 3, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2 veta prvá, § 101 Občianskeho zákonníka, vecne dôvodil, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to že 1.) došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, a súčasne 2.) tento zásah bol objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť právo chránené podľa § 11 OZ, t. j. bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach podľa § 11 OZ. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje len proti takým neoprávneným zásahom, ktoré sa dotýkajú mravnej integrity fyzickej osoby/ občana tým, že môžu znížiť jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom a ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Pritom nie je rozhodujúce, akým spôsobom došlo k takémuto zásahu do mravnej integrity občana, pretože ust. § 11 a nasl. OZ chránia fyzickú osobu proti rozširovaniu nepravdivých údajov alebo znižujúcich tvrdení bez rozdielu, či k takýmto tvrdeniam došlo písomne, tlačou, rozhlasom, televíziou a pod. Neoprávneným zásahom je v zásade každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ust. § 11 OZ. Bezvýznamná je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo o nebanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby je najmä zásah do života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 OZ), pričom takýto zásah umožňuje poskytnúť morálne zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 OZ), ale aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak iba za podmienky, že morálne zadosťučinenie sa nezdá byť postačujúce najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti.

3. Novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Naopak, je na orgánoch štátu, aby zväžili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi (nález ÚSSR zo dňa 6.6.2013, sp. zn. IV. ÚS 284/2012-35).

4. Kritiku počínania fyzickej osoby opierajúcej sa o okolnosti, o ktorých je oznamovaný údaj pravdivý (ak nejde o tvrdenie, ktorá sa dotýka intímnej sféry života fyzickej osoby), nemožno spravidla považovať za odporujúce ustanoveniu § 11 OZ, a to aj keď v kritike bolo v zodpovedajúcej miere použité ironizovanie, odsudzovanie a zavrhovanie kritizovaného počínania fyzickej osoby (Rc 15/1996). Inak povedané, za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná.

5. Nemožno pripustiť, aby novinár mohol formulovať kritické názory iba pod podmienkou, že môže dokázať ich pravdivosť (Ro ESLP, čl. 10 Dohovoru, Dalbanvs. Rumunsko z 28.9.1999, sťažnosť 28114/1995, RJD 1999-VI.)

6. Vykonaným dokazovaním oboznámením sa so žalobou, písomnými vyjadreniami strán sporu, lustráciou v evidencii ZVJZ a obsahom výpovedí strán sporu, súd mal za preukázané, že žalovaný v denníku Nový čas uverejnil tri články o žalobcovi, a to dňa 8.11.2005, 22.9.2005, resp. 23.9.2005 a 18.1.2007, s názvami: V Nitre sa začal súd s N. L. obžalovaným z trojnásobnej vraždy: Strieľal v zlatníctvach i v lese (8.11.2005), V čase lúpeže vraj kupoval chladničku (22.9.2005 resp. 23.9.2005), Výnimočný trest pre N. L. (33): Za trojnásobnú vraždu dostal doživotie (18.1.2007). Vo všetkých článkoch žalovaný uvádzal informácie o skutkoch, ktorých sa mal dopustiť žalobca, pre ktoré bol trestne stíhaný, príp. obvinený. Všade zverejnil fotografiu žalobcu. V čase zverejnenia predmetných článkov už bol žalobca vo väzbe, pričom slobody bol pozbavený dňa 1.9.2001. Na slobodu už prepustený nebol. Za predmetné skutky bol žalobca neskôr právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie.

7. Existencia článku, ktorý mal žalovaný zverejniť v denníku Nový čas dňa 18.1.2006, nebola v tomto konaní vôbec preukázaná.

8. Nakoľko v priebehu celého konania neboli súdu preložené predmetné články z denníka Nový čas v origináli, ani ich fotokópie, pričom žalobca nenavrhol súdu, aby súd uložil žalovanému povinnosť predložiť predmetné články, a keďže súd nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli (§ 185 CSP), vykonaným dokazovaním nebolo možné zistiť, či zverejnením predmetných článkov žalovaným došlo alebo nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených podľa § 11 OZ. Obsah článkov zreprodukovali strany sporu len útržkovite, vyňaté z kontextu, pričom vzhľadom na povahu sporu, bez predloženia predmetných článkov vrátane fotografií na originálnom výtlačku denníka, príp. bez predloženia fotokópií výtlačkov denníka, žalobca nemohol uniesť dôkazné bremeno. Navyše, predpokladom pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti musí byť aj skutočnosť, že neoprávnený zásah bol súčasne objektívne spôsobilým privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach podľa § 11 OZ. Nakoľko žalobca bol v čase publikovania všetkých článkov vo väzbe, tieto články mu nemohli byť spôsobilé priviesť ujmu na právach podľa § 11 OZ, pretože ujmu na týchto právach utrpel tým, že bol vo väzbe, a nie v dôsledku zverejnenia predmetných článkov žalovaným. Žalobca bol za skutky uvádzané v článkoch žalovaného právoplatne odsúdený, a teda ukázali sa byť pravdivými. Tvrdenia v článkoch žalovaného, ktoré mali byť nepravdivými, žalobca nekonkretizoval, ani žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal súdu, že zverejnením predmetných článkov žalovaným došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv chránených podľa § 11 OZ, ktorý by bol súčasne spôsobilým privodiť mu ujmu na jeho právach podľa § 11 OZ. Pokiaľ ide o zverejnenie fotografií žalobcu, na ich zverejnenie žalovaný nepotreboval súhlas žalobcu, vychádzajúc z ust. 12 ods. 3 OZ, pretože išlo o obrazový snímok pre tlačové spravodajstvo. Skutočnosť, či takéto použitie podobizne bolo alebo nebolo v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu, nebolo možné dokazovaním zistiť. Žalovaný vzniesol námietku premlčania práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená zverejnením článkov dňa 8.11.2005 a dňa 23.9.2005. Nakoľko právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom na peňažné plnenie, ide o majetkové právo, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote. Nakoľko konanie začalo dňom doručenia žaloby na súd (§ 82 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, v znení účinnom ku dňu doručenia žaloby), t. j. začalo dňa 5.1.2009, t. j. po troch rokoch od zverejnenia týchto článkov, súd musel na vznesenú námietku premlčania prihliadnuť (§ 100, § 101 OZ), a žalobcovi premlčaný nárok nepriznať. Obrana žalobcu, že o zverejnení článkov sa dozvedel

až pred podaním žaloby, neobstojí, nakoľko v danom prípade nie je relevantné, kedy sa žalobca o zverejnení článkov dozvedel.

9. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal súdu náležitým spôsobom, že žalovaný obsahom článkov zverejnených v denníku Nový čas v dňoch 18.1.2006, 8.11.2005, 23.9.2005 a 18.1.2007 neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu chránených podľa § 11 OZ, a že tento neoprávnený zásah bol spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. V časti nárokov žalobcu v súvislosti s článkami žalovaného zo dňa 8.11.2005 a dňa 23.9.2005 súd žalobu zamietol aj z dôvodu, že právo žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s týmito článkami bolo premlčané, keďže súd musel prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným.

10. V tomto spore mal vo veci plný úspech žalovaný, preto mu súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné, protiprávne, že konanie a postup súdu prvej inštancie vedome a úmyselne porušilo zákon a právo až do takej miery, že je to možné kvalifikovať ako zneužitie právomoci, a vedomé upretie práva na súdnu ochranu a odňatie práva na prístup k súdu a práva na spravodlivé súdne konanie v celom jeho rozsahu a od samého začiatku konania.

12. ESLP, Dohovor - právo na spravodlivé súdne konanie, zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale práva konkrétne a účinné. Aj právo osoby byť prizvaným na súde nespočíva iba v prítomnosti jeho osoby na súde, ale umožnenie sa aktívne sa zúčastňovať pojednávania a účinne realizovať svoje práva. To je právo byť prizvaným na súde, priznal aj Ústavný súd SR - vid' napr. II.US14/01, II. ÚS 132/02 a iné, NS SR - napr. 4Cdo 211/2011 a iné, alebo napr. aj KS - napr. KS-BA 4Co 856/2014, KS TN 5Co/390/2016 - Kde sa súd dokonca odvoláva na rozsudky ESLP, kde je uvedené, že v prípadoch, kde je dokazovanie založené na udalostiach, ktoré osoba sama prežívala, zúčastňovala sa ich, musí byť jej prítomnosť na súde nevyhnutná!

13. Jemu síce súd prvej inštancie umožnil byť na súde, ale za takých okolností, ktoré nie sú obhájiteľné ani z hľadiska práva ani z hľadiska zdravého rozumu. Dňa 5.12.2017 bol fyzicky napadnutý vo väznici llava personálom väznice llava, (Predtým ešte niekoľkokrát - vrátane rozrazenia lebky, a pod.) a následne aj počas prevozu do nemocnice dňa 5.12.2017 bol vystavený vyše 30 min. fyzickému mučeniu, z ktorého má ešte aj dnes následky a nedoliečené zranenia. Navyiac od 29.11.2017 mu väznica prestala podávať stravu, ktorú môže jesť a začala podávať takú, ktorú nemôže jesť, lebo by mu spôsobila závažné škody na zdraví až smrť, čo dokazujú záznamy z jeho civilnej zdravotnej dokumentácie. Za týchto okolností bol privedený na súdne pojednávanie dňa 22.12.2017 vo veci 4C/37/2009, kde sudkyňa súdu prvej inštancie s uvedenou problematikou vôbec nebola uzročená. V jeho prípade kancelária VOP prešetruje toľko vecí, že ich musela rozdeliť na viacej konaní, napr. 2222/2017/VOP, 1735/2018/VOP a pod. Vec pojednávajúcej sudkyňi, ktorá ani len nebola prítomná pri udalostiach, ktoré sa odohrali vo väznici llava, a vo väzenskej nemocnici, nebránilo v tom, aby vyjadrila svoj názor, že keby k násiliu a zraneniam došlo, tak v nemocnici by mi určite poskytli pomoc, a hneď potom svoj názor vydala za preukázaný fakt! Nemôže z väznice odísť a nechať si spraviť odborné vyšetrenie! Tieto musia byť zabezpečené cestou väznice. Prerušenie pojednávania kvôli „získaniu zdravotného stavu“ trvalo asi 15 min. aj s cestou odvedenia k väzenskému lekárovi a cestou späť na súd. Súd I. st. nepovažoval za nezmyselné, že prehlásenie o jeho zdravotnom stave vydala tá istá väznica, na ktorú sa sťažuje, že porušila jeho práva a že mu sama svojim protiprávnym konaním spôsobila dané škody na zdraví. Že za 10 min. sa nedá zistiť - a už vôbec nie bez odborných vyšetrení, vyšetrenia odbornými lekármi...a pod. objektívny zdravotný stav a potiaž. Po celý čas súdu prvej inštancie jasne a zrozumiteľne viackrát zdôrazňoval, že má veľké bolesti, že nebol riadne vyšetrený, že mu je zle, že sa nevie sústrediť na pojednávanie a že mu bolesti, ktoré má znemožňujú riadne a účinne realizovať svoje práva a povinnosti účastníka konania. Za daných skutočností je len jediný možné vysvetlenie, že súd prvej inštancie zámerne všetky bežné fakty ignoroval a snažil sa ich bagatelizovať a zosmiešňovať nezmyselným, nepravdivými a ponižujúcimi tvrdeniami, aby mu znemožnil aktívne a účinne sa zúčastniť pojednávania.

14. Ďalej uviedol, že návrh bol podaný v decembri 2008. Návrh doplnil podaním zo dňa 10.9.2009. Podanie odišlo z pošty v Leopoldove dňa 16.3.2009 - číslo podacieho lístka: 51579229. Keď na uvedené podanie nedostal žiadnu spätnú väzbu, tak podanie aj s kópiami dôkazov podal nanovo s tým, že žiadal aj o umožnenie nahliadnuť do súdneho spisu. Keďže sa stále nič nedialo, podal uvedené dve podania aj s kópiami dôkazov nanovo aj v roku 2013. A keďže stále sa nič nedialo, tak aj v roku 2014. Zásielka odišla z pošty v Leopoldove dňa 23.6.2014, č. P. I.: RP515731074Sk. Vzhľadom na ignorovanie jeho podaní zo strany OS Piešťany a dôvodného podozrenia, že súd manipuluje s dôkazmi, s obsahom súdneho spisu a pod. v roku 2016 podal sťažnosť o námietke zaujatosti proti vec prejednávajúcemu sudcovi. Zásielka odišla z pošty v Leopoldove dňa 5.10.2016, číslo P. I.: RF234 789 296 SK. Čo bolo znovu bez reakcie, tak námietky zaujatosti a iniciovanie postupu na vylúčenie sudcu inicioval aj v roku 2017. Zásielka odišla z pošty Ilava dňa 3.11.2017, č. p. I.: RE 384 984 980 SK. Následne sa uskutočnilo pojednávanie dňa 22.12.2017 spôsobom aký vyššie opísal. Všetky uvedené zásielky boli doručené OS Piešťany, ich prevzal čo mu potvrdila písomne aj Slovenská pošta! Bolo podaných viacero námietok zaujatosti a postupov na vylúčenie súdu z konania. Súd nerozhodol ani o jednej z nich ani nedal možnosť o nich rozhodnúť súdu vyššieho stupňa. Súd prvej inštancie nemôže vyniesť rozsudok v podanej veci, kým sa predtým nerozhodne o procesných náležitostiach akými sú podanie, námietky zaujatosti, a pod.! Súd prvej inštancie teda konal a rozhodol nezákonne a protiprávne.

15. Dokázateľne - písomne, poštou, doporučené už od roku 2009 viackrát opakovane žiadal a navrhol zmenu petitu, rozšírenie žaloby, a pod. Dodnes súd o týchto veciach vôbec nijako nerozhodol. Súd tieto dôkazy odmietol prejednať, zatajil ich existenciu a tvrdil, že ich súdu neposkytol. Neumožnil mu preštudovať si súdny spis a zistiť či ani po roku 2014 nedošlo k založeniu týchto dôkazov (kópie inkriminovaných článkov odporcu o jeho osobe) do spisu. Neoznámil mu, až na pojednávaní, že v spise tieto dôkazy nie sú, nespýtal sa, či ich vie predložiť... a neumožnil mu ich predložiť ani dodatočne. Rovnako teda súd prvej inštancie nerozhodol ani o ostatných jeho návrhoch na dokazovanie - nevypočul ho, nevypočul nikoho na strane odporcu - konateľa, šéfredaktor, autori článku, nevypočul svedkov - ani jedného. Súd nemusí vykonať každý navrhovaný dôkaz, avšak nevykonať žiadny dôkaz, znamená znemožniť a zmať mu v celom rozsahu a od samého začiatku právo na prístup k súdu, práv na súdnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie. Mal značné bolesti, ktoré mu neumožňovali riadne a účinne realizovať jeho procesné práva a povinnosti, účinne a aktívne sa zúčastňovať a zasahovať do diania, ktoré sa dialo pred súdom. Žiadal odvolací súd, aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie/nové konanie.

16. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že žalovaný v podanom odvolaní namieta, že počas pojednávania konaného dňa 22.12.2017 namietať po celý čas svoj nepriaznivý zdravotný stav, v dôsledku ktorého sa nemohol riadne sústrediť na priebeh pojednávania a žiadal jeho odročenie, pričom sudkyňa súdu prvej inštancie nemala postupovať správne, keď pojednávanie neodročila a napriek námietkam žalobcu sa uspokojila iba so správou všeobecného lekára z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Ilave (ďalej len „UVTOS Ilava“) o tom, že žalobca je zdravotne spôsobilý na účasť na pojednávaní. Svoj nepriaznivý zdravotný stav pritom žalobca odôvodňoval najmä tým, že mu vo UVTOS Ilava nedávajú jesť a piť, pričom okrem toho bol aj fyzicky napadnutý v dôsledku čoho bol dňa 05.12.2017 hospitalizovaný vo väzenskej nemocnici. K vyššie uvedenému žalovaný uvádza, že námietky žalobcu sú absurdné a neopodstatnené. Okamžite po tom, ako žalobca na pojednávaní dňa 22.12.2017 namietať svoj nepriaznivý zdravotný stav, pocit na zvracanie, nevoľnosť a bolesti, sudkyňa prvoinštančného súdu prerušila pojednávanie na nevyhnutné potrebný čas, a to za účelom vyšetrenia žalobcu u lekára UVTOS Ilava z dôvodu potreby preskúmania jeho zdravotného stavu vo vzťahu k možnosti jeho účasti na predmetnom pojednávaní.

17. Po návrate z vyšetrenia (pričom žalobca nepopieral, že takéto vyšetrenie prebehlo) sudkyňa prvoinštančného súdu z predloženej lekárskej správy zistila, že žalobca je plne spôsobilý na účasť na pojednávaní, a preto v pojednávaní pokračovala a dala žalobcovi opakovane možnosť, dokonca ho viac krát vyzvala, aby sa k predmetu konania a svojmu nároku náležitým spôsobom vyjadril a prípadne predložil súdu aj návrhy na vykonanie dôkazov. V tomto smere je potrebné poukázať na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 22.12.2017, z ktorého vyplýva, že žalobca na výzvu súdu vždy riadne reagoval, pričom opakovane uvádzal skutočnosti o svojom údajne nepriaznivom zdravotnom stave. Avšak napriek tomu, že tvrdil že nevie riadne vnímať priebeh pojednávania ani sa naň riadne sústrediť, boli jeho vyjadrenia značne rozsiahle, pričom javili aj zjavnú logickú súvislosť až účelovosť, žalobca bol dokonca schopný vznášať námietky proti priebehu pojednávania a celého konania, a preto aj v nadväznosti na

lekársku správu bolo možné jednoznačne vyvodiť záver, že žalobca nejavil žiadne známky zdravotných problémov a bol plne spôsobilý ako fyzicky tak psychicky na účasť na pojednávaní, ako aj na vnímanie priebehu pojednávania.

18. Je preto zrejmé, že žalobca bol v čase konania predmetného pojednávania pri zmysloch a plne schopný sa aktívne zúčastniť tohto pojednávania. Skutočnosť, či predtým bolo žalobcovi podávané jedlo, alebo či bol v minulosti počas výkonu trestu odňatia slobody napadnutý, či hospitalizovaný v nemocnici, resp. skutočnosť, že sa majú údaje v UVTOS Ilava neadekvátne správať k väzňom, nemajú absolútne žiadny vplyv na to, že žalobca bol v čase konania pojednávania plne spôsobilý a schopný aktívnej účasti na pojednávaní, čo jednoznačne vyplynulo z lekárskeho vyšetrenia vykonaného v čase konania tohto pojednávania, ako aj zo správania a vyjadrení samotného žalobcu. Okrem toho žaloba tieto skutočnosti nepreukázala, ale zostal len v rovine tvrdení.

19. Súd mal vykázané doručenie predvolania na pojednávanie zo strany žalobcu zo dňa 13.11.2017, teda žalobca mal vedomosť viac ako mesiac pred uskutočnením pojednávania o jeho konaní, preto ak mal mať, ako sám tvrdí, dlhodobé zdravotné problémy, napríklad z dôvodu, že mu nebolo podávané jedlo alebo z iného dôvodu, mohol vopred požiadať o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, čo však neurobil.

20. Má preto za to, že konanie sudkyne súdu prvej inštancie bolo plne v súlade so zákonom, keďže:
(i) prihliadla na námietky žalobcu, ktorý namietal svoj nepriaznivý zdravotný stav a umožnila prerušením pojednávania na nevyhnutné potrebný čas, aby bol jeho zdravotný stav riadne prešetrený, čím zabezpečila, aby boli zachované základné procesné práva žalobcu (právo účasti na pojednávaní) a zároveň dodržaná zásada rovnosti sporových strán;
(ii) prerušením pojednávania za účelom vyšetrenia zdravotného stavu žalobcu a následným pokračovaním v pojednávaní (po zistení, že žalobca je schopný účasti na pojednávaní) naplnila požiadavky zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ a/alebo „Civilný sporový poriadok“) na to, aby bolo zabezpečené efektívne, rýchle a hospodárne konanie bez zbytočných prieťahov tak, aby súd mohol, pokiaľ možno rozhodnúť už na prvom pojednávaní vo veci.

21. Žalovaný má za to, že žalobcom predložené a údajné odoslané podania sú vymyslené a dodatočne vyhotovené, a to výlučne za účelom podania tohto odvolania, o čom nasvedčuje nie len skutočnosť, že sa takéto podania nenachádzajú v súdnom spise, ale aj to, že čísla poštových zásielok, ktoré žalobca uvádza vo svojom odvolaní, nie sú na stránke Slovenskej pošty dohľadateľné, nakoľko neexistujú. Navyše ak žalobca tvrdí, že tieto zásielky boli skutočne odoslané, pričom disponuje aj podaciami lístkami s uvedenými číslami podaní, je viac ako otáznave, prečo spolu s kópiami týchto údajných podaní nepredložil aj kópie podacích lístkov, ako aj údajné potvrdenie slovenskej pošty o tom, že tieto podania boli doručené súdu prvej inštancie.

22. V závere svojho odvolania žalobca okrem zhrnutia vyššie uvedeného uvádza, že súd mal postupovať procesne nesprávne, keď:

- neumožnil žalobcovi nahliadnuť do spisu v predmetnej veci;
- neupozornil žalobcu na to, že kópie namietaných článkov sa nenachádzajú v súdnom spise a nevyzval žalobcu na ich predloženie; a
- nevypočul v konaní žalobcu, ako ani zástupcov žalovaného (najmä štatutára, šéfredaktora a autorov článkov).

23. Žalovaný v prvom rade uvádza, že žalobca na základe svojej žiadosti nahliadol do súdneho spisu dňa 22.08.2014, čo súd potvrdil aj v zápisnici z pojednávania zo dňa 22.12.2017. Z predmetného nahliadnutia muselo byť žalobcovi zrejmé, že v súdnom spise sa nenachádzajú dôkazy, ktoré mal údajne predložiť, ako ani podania, ktoré tvrdí, že mal zaslať príslušnému súdu. Pokiaľ žalobca chcel nahliadnuť do spisu, mal takúto požiadavku uplatniť v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním. Pojednávanie nie je úkon súdu, počas ktorého môže strana uplatniť požiadavku na nahliadanie do spisu, nakoľko by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti. Žalobca mohol požiadať súd o oboznámenie spisu alebo jeho niektorých častí, čo neurobil. Súd nakoniec stranám spis pred vyhlásením rozhodnutia oboznámil. Pokiaľ ide o skutočnosť, že súd neupozornil žalobcu na to, že kópie namietaných článkov sa nenachádzajú v súdnom spise a nevyzval žalobcu na to, aby tieto predložil žalovaný uvádza, že súd nie je v zmysle zákona povinný tak urobiť (takáto povinnosť nie je súčasťou poučovacej povinnosti súdu),

resp. dokonca ani nemá právo tak urobiť, nakoľko by tým porušil zásadu rovnosti sporových strán. Súd by mal v konaní rozhodovať na základe zisteného skutkového stavu veci. Skutkový stav veci pritom súd vyhodnocuje predovšetkým na základe tvrdení strán sporu a vykonaných dôkazov. Dôkazné bremeno, a teda povinnosť podporiť svoje tvrdenia návrhmi dôkazov a tieto dôkazy v konaní predložiť, leží výlučne na tej zo sporových strán, ktorá niečo v konaní tvrdí. Preto v prípade, ak sporová strana v konaní neunesie dôkazné bremeno (nepredloží dôkazy na preukázanie svojich tvrdení), spravidla nemôže byť v konaní úspešná. Nakoľko zákonodarca nedáva súdu možnosť vykonať dôkazy, ktoré sporová strana nenavrhol (§ 185 CSP), je výlučne zodpovednosťou sporovej strany, aby riadne preukázala dôkazmi pravdivosť svojich tvrdení.

24. Zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu celého konania nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opodstatnenosť a oprávnenosť jeho nároku, predovšetkým nepredložil kópie článkov, ktorými mal žalovaný údajne zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nemohol uniesť svoje dôkazné bremeno, keďže súd nemohol náležitým spôsobom posúdiť, či akýkoľvek tvrdený zásah zo strany žalovaného prostredníctvom namietaných článkov do osobnostných práv žalobcu vôbec mohol nastať. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že súd ho v konaní nevypočul žalovaný uvádza, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 22.12.2017 jednoznačne vyplýva, že žalobca bol súdom opakovane vyzvaný na vyjadrenie k predmetu konania, ako aj k predneseniu ďalších návrhov na vykonanie dokazovania, no žalobca túto svoju možnosť v konaní nevyužil a ani nenavrhol, aby ho súd vypočul ako stranu konania. Pokiaľ ide o ďalšie údajne navrhované dôkazy, žalovaný v tomto smere opakuje, že žalobca žiadne návrhy na vykonanie dôkazov nepredložil, písomnosti v ktorých mali byť tieto údajne navrhnuté, neboli súdu nikdy doručené a súd z uvedeného dôvodu ani nemal zákonný podklad na to, aby akékoľvek dôkazy vykonával. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že dňa 5.12.2017 bol viackrát fyzicky napadnutý vo väznici Ilava, a následne počas prevozu železnou tyčou ho bili po nohách a rukách. Znemožnili, aby jeho telo vyšetril lekár, ktorý je oprávnený a má odborné vzdelanie na skúmanie stôp násillia na tele osoby a vyhodnotí tieto zranenia. Znemožnili všetky odborné vyšetrenia v tomto smere - RTG, SONO, CT, atď.. Veci už prešetruje prokuratúra, riešia sa súdne žaloby, vyšetruje ombudsman a pod. vrátane zaobchádzania ku ktorému došlo vo väznici Ilava po jeho návrate z nemocnice. Jediné, čo k. č. 4C/37/2009 mohol urobiť bolo, že daný stav a skutočnosť oznámil vec prejednávajúcemu sudcovi. Teda to, čo sudca spravil za daných okolností a v danej veci na pojednávaní dňa 22.12.2017 bolo zjavné prekročenie a zneužitie svojich právomocí a zosmiešňovanie nielen jeho osoby, ale aj práva, Dohovoru, rozsudku v EDLP, atď... Rád by dokázal svoj zdravotný stav, ale väznica mu to znemožňuje tým, že nepretržite marí a znemožňuje, aby mu boli urobené riadne a odborné vyšetrenia a aby ho vyšetrili odborní lekári, čo muselo byť jasné aj súdu z toho zdrapu papiera, ktorý mu väznica predložila.

26. V momente, ako súdu oznámil, že zo strany väznice bol vystavený zlému zaobchádzaniu, že má zlý zdravotný stav, a pod. mal okamžite odročiť pojednávanie, vykonať zápisy do zápisnice o HP, požadovať od väznice záznamy o tom, či bol vyšetrený odbornými lekármi (ich ...) či mu boli urobené odborné vyšetrenia, ale nie prečo nie, prečo a v tomto stave a za týchto okolností vôbec podnikli na súdoch pojednávanie. Slovenská pošta - eviduje záznamy iba 1 rok späť, čo právny zástupca odporcu iste musí vedieť. Takže tvrdenia, že pošta nemá záznamy o korešpondencii z roku 2009 - 2016 sú nielen účelné ale aj lživé. Kópie všetkých podacích lístkov zaslal na OS PN ako pripojené. Z doposiaľ uvedených skutočností je teda nesporné, že som na súd zaslal riadne a včas všetky kópie listinných dôkazov, opravy a doplnenia, a pod., a že odporca nepredložil vo svojom stanovisku k jeho odvolaniu nič čím by jeho tvrdenie v odvolaní vyvrátil alebo spochybnil.

27. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobca si zrejme pomýlil predmet konania. Gro jeho námietok totiž smeruje k tomu, že súd údajne nezabezpečil, aby bol riadne vyšetrený jeho zdravotný stav. Ušlo ale pozornosti žalobcu, že predmetom tohto konania je ochrana jeho práva na ochranu osobnosti (ako tvrdí) proti článkom uverejneným v denníku NOVÝ ČAS. Predmetom konania, ale nie je jeho zdravotný stav. Ak sa teda žalobca podanou žalobou domáha ochrany pred údajne difamačnými informáciami uverejnenými v denníku NOVÝ ČAS, jeho námietky spočívajúce v tom, že ho údajne zbili železnou tyčou po nohách a rukách, že voči nemu bolo páchané iné násillie, sú úplne irelevantné.

28. Okrem toho na margo uvádza, že žalobca sa na pojednávaní sťažoval na to, že ho bolí brucho, že mu je zle a pod., ale nesťažoval sa na zranenia na rukách a nohách (ktoré by mu zjavne v účasti na pojednávaní nebránili). Žalobca žiadne zranenia nakoniec ani neukázal. Žalobca nakoniec sám na str. 2 v druhom odseku podania uvádza, že prebieha osobitné konanie, čo sa týka údajného násillia páchaného voči jeho osobe. Žalobca zjavne spôsobilý sa zúčastniť sa pojednávania bol. Nielenže písomné potvrdenie lekára potvrdzovalo to, že je žalobca spôsobilý sa zúčastniť pojednávania, ale navyše ani na pojednávaní sudca nejavil žiadne známky zdravotných ťažkostí, pričom v konaní vystupoval tak, že žiadnymi zdravotnými ťažkosťami netrpí. Tvrdenie žalobcu, že sudca sa voči nemu správal drzo, že ho zosmiešňoval a ponižoval potom, ako oznámil údajné zdravotné ťažkosti, je nepravdivé. Súd prvej inštancie neporušil žiadne právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, žalobca bol zjavne spôsobilý sa konania zúčastniť a obhajovať na ňom svoje práva. Neurobil tak len preto, pretože sám nechcel.

29. O úrovni argumentácie žalobou svedčí aj jeho tvrdenie, keď na jednej strane sám uvádza, že SLOVENSKÁ POSTA, a. s. (pošta) eviduje podacie lístky len jeden rok, ale na druhej strane označuje tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že žalobcom označené podacie lístky pošta nemá (neviduje), za účelové a lživé. Za účelové a lživé označuje tvrdenie, ktoré sám uznáva. Žalobcom označené podanie lístky (až na jeden) sú totiž staršie, ako 1 rok. To sa obdobne týka aj tvrdenia právneho zástupcu žalovaného, ktorým namieta to, že k odvolaniu podacie lístky nepripojil. Sám žalobca totiž uvádza, že ich doplnil k odvolaniu až dodatočne.

Tvrdenie žalobcu, že údajne zaslal súdu všetky kópie listinných dôkazov, opravy a doplnenia, zostalo naďalej nepreukázané:

(1) samotné podacie lístky nepreukávajú doručenie zásielky súdu. Dôkazné bremeno preukázať, že určité podanie s určitým obsahom bolo doručené súdu, zaťažuje toho, kto to tvrdí. V tomto prípade žalobcu a žalobca toto dôkazné bremeno neunesol. Právo platí bdelym (vigilontibus iura) a preto, ak si chcel žalobca zabezpečiť dôkaz o tom, že zásielka bola doručená, mal žalobca zasielať súdu zásielky ako doporučené s doručenkou;

(2) rovnako platí, že zodpovednosť za to, že určité podanie adresované súdu stranou, mu aj bolo doručené, znáša strana, ktorá podanie odoslala. Ak žalobca tvrdí, že ním zaslané zásielky údajne nie sú súčasťou spisu, mal nedoručenie zásielky reklamovať na pošte. Skutočnosť, že zásielky (možno) žalobca odposlal; ale neboli súdu doručené, ide na ťarchu žalobcu;

(3) samotné podacie lístky nepreukávajú, čo bolo obsahom zásielok. Nie je teda preukázané, že žalobca odoslal súdu zásielku s obsahom, ako tvrdí. V každom prípade, aj keby bola pravda to, čo tvrdí žalobca, a to, že súdu doručil podania s uvedeným obsahom, rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Obsahom námietky zaujatosti proti sudkyňi sú skutočnosti, ktoré spôsobilým predmetom námietky zaujatosti byť nemôžu. Žalobca totiž namieta procesný postup sudkyne v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že súd v konaní 4C/37/2009 a ani právny zástupca odporcu nemôžu vo veci konania 4C/37/2009 riešiť a vyslovovať závery, ktoré zatiaľ neboli vyslovené ani tými orgánmi, ktoré sú oprávnené a povinné tieto veci vyšetriť a rozhodnúť. V tomto smere sú tak výroky súdu, ako aj odporcu predčasné a neprijateľné tak z právneho hľadiska ako aj z hľadiska zdravého rozumu.

Vo väznici je, lebo väznice evidujú všetko - aj vrátené korešpondencie. Teda ak by súd korešpondencie/ zásielku neobdržal - neprevzal ...bol by o tom záznam vo väznici evidencii korešpondencie odsúdeného s podpismi všetkých dotknutých osôb. Okrem toho sú aj ďalšie dôkazy ale tieto mu súd neumožnil predložiť. Ak súd považuje podací lístok za nedostatočný je povinný mu to oznámiť a dať mu čas umožniť predložiť ďalší dôkaz, čo súd I. st. nespravil.

31. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací postupoval preto podľa ustanovení CSP a takto po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže tu nebola potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania a pojednávanie nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny.

32. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Predmetom konania je žaloba o ochranu osobnosti - náhrada nemajetkovej ujmy, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol ako aj prieskum závislého výroku o trovách konania.

34. Po preskúmaní obsahu spisu a odvolacích námietok žalobcu sa odvolací súd plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Na doplnenie odvolací súd uvádza k odvolacím námietkam nasledovné:

35. Žalobca namieta postup súdu, ktorý nepreerušil pojednávanie, resp. toto neodročil z dôvodu tvrdeného nepriaznivého stavu a tiež z dôvodu, že súd nerozhodol o jeho procesných návrhoch.

36. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na tom právnom názore, že žalobca svoj nárok týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti so zásahom do jeho osobnostných práv zverejnením článkov v denníku Nový čas v dňoch 8.11.2005 a 23.09.2005 považoval za premlčaný a vo zvyšnej časti nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre nezvládnutie dôkazného bremena za nepreukázaný. Tieto závery okresného súdu treba považovať za súladné so zákonom i skutkovými zisteniami, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania a odvolací súd preto konštatuje správnosť dôvodov použitých na podporu záverov prvoinštančného súdu a s týmito sa plne stotožňuje.

37. Z návrhu žalobcu doručeného súdu dňa 05.01.2009 vyplýva jeho nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur, a to z dôvodu, že žalovaný zverejnením článkov v dňoch 8.11.2005, 23.09.2005, 18.01.2006 a 18.01.2007 neoprávnene zasiahol do jeho súkromia a znížil jeho dôstojnosť.

38. Podľa § 178 ods. 2 CSP, Predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

39. Podľa § 183 ods. 1 CSP, Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

40. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca vedel o termíne pojednávania, ktoré sa konalo 22.12.2017, keď predvolánku prevzal 13.11.2017, to je včas. Žalobca v odvolaní uviedol, že dňa 5.12.2017 bol vystavený vyše 30 min. fyzickému mučeniu, z ktorého má ešte aj dnes následky a nedoliečené zranenia. Prerušenie pojednávania kvôli „získaniu zdravotného stavu“ trvalo asi 15 min. aj s cestou odvedenia k väzenskému lekárovi a cestou späť na súd. Súd I. st. nepovažoval za nezmyselné, že prehlásenie o jeho zdravotnom stave vydala tá istá väznica, na ktorú sa sťažuje, že porušila jeho práva a že mu sama svojim protiprávnym konaním spôsobila dané škody na zdraví.

41. Vo väzbe na okolnosti prípadu je ponechané na úvahu súdu (môže rozhodnúť), či túto procesnú možnosť (to je odročenie pojednávania) vo vzťahu k strane sporu využije, či nie. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 19/2014). Príčina, prečo sa účastník nemôže pojednávania zúčastniť a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania, sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov (sp. zn.

3 Obdo 11/2009). Žalobca tvrdil, že k fyzickému násiliu na ňom prišlo 05.12.2017, to je viac ako 15 dní pred termínom pojednávania, o ktorom už v tom čase vedel. Tak ako je už vyššie uvedené, žalobca vedel o termíne pojednávania včas, to je viac ako mesiac pred pojednávaním, a pokiaľ mal zdravotné problémy, ktoré podľa jeho tvrdenia vyžadovali odborné vyšetrenie (ktoré malo súvisieť a malo byť následkom fyzického útoku spáchaného na ňom 05.12.2017 podľa jeho tvrdenia), mohol a mal možnosť požiadať súd o odročenie pojednávania, avšak bolo treba to urobiť včas. Žalobca mal dostatok času, aby tak urobil. Súd prvej inštancie po začatí konania umožnil žalobcovi lekársku prehliadku, podľa výsledkov ktorej žalobca bol zdravotne spôsobilý zúčastniť sa pojednávania, preto súd nevidí pochybenie zo strany súdu prvej inštancie. K uvedenému odvolací súd ešte dodáva, že žalobca ani dodatočne nepredložil potvrdenie o svojej nespôsobilosti zúčastniť sa pojednávania zo zdravotných dôvodov od odborného lekára, resp. o svojej neschopnosti účinne realizovať a svoje práva na pojednávaní, na ktoré v odvolaní poukazoval (ktorého sa dožadoval) aj poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu, či Najvyššieho súdu, resp. Krajských súdov.

42. K absencii jeho procesných návrhov na ktoré poukazoval v odvolaní a o ktorých súd prvej inštancie nerozhodoval odvolací súd udáva, že z obsahu spisového materiálu návrhy takého charakteru neboli, preto súd prvej inštancie nemal o čom rozhodovať. Samotný žalobca v roku 2014 mal možnosť nahliadnuť do spisu, preto musel vedieť, že jeho procesné návrhy (pokiaľ ich podával) nie sú založené v spise a o možnosť nahliadnuť do spisu mal až do pojednávania samotného v dostatočnom časovom predstihu. Takáto žiadosť však podaná nebola. Priloženie fotokópií procesných návrhov k odvolaniu nie je preukázaním, že takéto návrhy i podával počas konania pred súdom prvej inštancie. Predloženie podacích lístkov priložených k vyjadreniu žalovaného opäť nesvedčí o doručení procesných návrhov v tejto veci i s ohľadom na množstvo vecí, ktoré boli riešené na Okresnom súde v Piešťanoch ohľadom podaní žalobcu. Navyše ich predloženie k vyjadreniu by bolo už oneskorene, na ktoré by už odvolací súd nemohol prihliadnuť.

43. Podľa § 191, ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

44. Podľa § 215 Civilného sporového poriadku súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

45. Podľa § 217, ods. 1, prvá veta Civilného sporového poriadku pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

46. Povinnosť označiť dôkazy sa pritom vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré boli uvedené v žalobe. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania (bez ohľadu na jeho procesné postavenie). Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil, alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená automaticky aj unesenie dôkazného bremena - dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov.

47. Ako už správne uviedol súd prvej inštancie v priebehu celého konania neboli súdu predložené predmetné články z denníka Nový čas v origináli, ani ich fotokópie, pričom žalobca nenavrhol súdu, aby súd uložil žalovanému povinnosť predložiť predmetné články, a keďže súd nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli (§ 185 CSP), vykonaným dokazovaním nebolo možné zistiť, či zverejnením predmetných článkov žalovaným došlo alebo nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených podľa § 11 OZ. Obsah článkov zreprodukovali strany sporu len útržkovite, vyňaté z kontextu, pričom vzhľadom na povahu sporu, bez predloženia predmetných článkov vrátane fotografií na originálnom výtlačku denníka, príp. bez predloženia fotokópií výtlačkov denníka, žalobca nemohol uniesť dôkazné bremeno. Navyše, predpokladom pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti musí byť aj skutočnosť, že neoprávnený zásah bol súčasne objektívne spôsobilým privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach podľa § 11 OZ. Žalobca sám uviedol, že bol oboznámený s obsahom spisového materiálu, vedel že jeho návrhy na zmenu petitu žaloby, resp. návrhy na dokazovanie sa v

spise nenachádzajú, preto mohol tak učiniť priamo na pojednávaní. Sám súd poučil strany sporu na pojednávaní, že nemôže vykonať dôkazy, ktoré nenavrhol žiadna zo strán sporu. Preto argumentácia žalobcu v tom, že mu súd prvej inštancie neumožnil doplniť návrhy na dokazovanie neobstojí.

48. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

49. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Žalobca v konaní nepreukázal nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy, v dôsledku zásahu žalovaného do jeho súkromia a zníženie jeho dôstojnosti, preto závery súdu prvej inštancie boli správne.

50. Pokiaľ ide o posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným, ohľadom nároku žalobcu v súvislosti s článkami žalovaného zo dňa 8.11.2005, 23.09.2005 súd prvej inštancie posúdil správne, avšak vzhľadom na vyššie uvedené závery, odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie súdu prvej inštancie.

51. Odvolací súd tak zhodne so súdom prvoinštančným dospel k záveru, že žaloba žalobcu nebola v danej veci podaná dôvodne, keď nebol preukázaný žiadny neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovaného. Poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré bližšie neuviedol, boli pre závery odvolacieho súdu bez právneho významu.

52. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva i z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

53. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a keďže neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech a preto rozsudok súdu prvej inštancie v celosti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 2 CSP.

54. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP).

55. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. Senát odvolacieho súdu rozhodol vo veci pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).